

Tjugonionde söndagen under året 2022

I vår katolska tro och i vårt sätt att förverkliga den i vårt liv går det andliga och sociala alltid samman. Kyrkan har både en andlig teologi och en sociallära. I vår svenska situation visar man ofta mer intresse för det andliga och den sociala aspekten av tron kommer mer i bakgrunden. Kanske det beror på att vi lever i ett samhälle där stat och kommun – för att inte tala om landsting och regioner – har tagit över ansvaret för sjukvård och välfärd. Samtidigt är risken att vi blir blinda för att vi alla på ett eller annat sätt måste ta ansvar för varandra, och speciellt då för de mest svaga och utsatta grupperna. Vi ser just nu hur många yngre människor i utsatta förorter skjuter ihjäl varandra och hur deras familjer drabbas svårt. Som katolska kristna får vi inte försumma vårt sociala ansvar och vår kristna plikt att göra vad vi kan för dem som har det svårt och riskerar att hamna i det som vi med ett förfärligt fult ord brukar kalla ”utanförskap”.

I Guds ögon finns det ingen som får hamna utanför. Han har skapat oss för att vi alla skall få del av hans godhet och det ”gemensamma goda” som alla behöver för att leva ett värdigt liv. Denna sociala aspekt möter oss i hela uppenbarelsen. Gud har skapat oss som en gemenskap som skall återspegla den kärlekens gemenskap som han själv är i sitt treeniga liv. Kyrkans sociallära bygger på vår tro på en treenig Gud, som vill hjälpa oss att leva tillsammans i kärlek och rättvisa. Gång på gång behöver vi påminnas om detta, också i vårt förmenta välfärdssamhälle där det tyvärr alltid finns några som riskerar att hamna utanför. I dagens evangelium möter vi en sådan person, en änka som ville få ut sin rätt. ”Låt mig få ut av min motpart vad jag har rätt till” (Luk 18:3).

I Bibelns värld är änkan ofta en symbol för människans utsatthet och svaghet. En änka riskerar att förlora all mänsklig hjälp. Just därför blir hon också symbol för vårt djupaste andliga behov: av Gud. I änkan ser vi både den sociala och andliga aspekten av vårt liv. Änkan vädjar i alla utsattas namn om vår solidaritet och insats. I dagarna brännmärkte påven Franciskus återigen den tragedi och skandal som Europa blundar för: de tusentals migranter som går under på Medelhavet, dödens hav, samtidigt som turisterna från våra länder lögar sig i det varma och sköna medelhavsvattnet. Det är en bara en andlig omvändelse, en Guds speciella nåd som kan väcka oss ur vår likgiltighet, så att vi gör något åt den orättvisa sociala situation som utestänger så många människor från ett värdigt liv. ”Du som råder över himmel och jord – och hav, får vi tillägga – hjälp oss att alltid göra din vilja” så bad vi i dagens kollektbön. Vi behöver den helige Andes hjälp för att göra Guds vilja och bidra till en bättre social situation för dem som har det sämst och värst.

”Skulle då inte Gud låta sina utvalda få sin rätt, när de ropar till honom dag och natt?”, säger Jesus (Luk 18:8). Samtidigt tillägger han några ord som får blodet att frysa till is inom oss: ”Men Människosonen, skall han finna någon tro här på jorden, när han kommer?” (Luk 18:8). Vår kristna tro kräver att vi gör det goda och verkar för en rättvis värld och för de utsattas bästa. Och egentligen kommer vår Herre, Människosonen själv, oss till mötes överallt och alltid, gärna då i en fattig och lidande människas gestalt. Men frågan är, tar vi emot honom, tror vi på honom?

Samtidigt lär änkan i evangeliet oss att hålla ut i bön och tillit till den ende som kan ge oss allt vi behöver. Samma sak ser vi i Mose, som får hjälp av Aron och Hur som stöder hans armar när han riskerar att tröttna i sin bön om Guds hjälp mot fienden. I vår bön får vi hjälpa varandra att hålla ut. Kyrkan är alltid en börens gemenskap där vi tillsammans ropar på Guds hjälp och förbarmande. Vi ber inte bara för oss själva utan för hela gemenskapens bästa. Genom att be får vi ett medkännande och ömsint hjärta för de andras nöd. Förbön är något underbart. Jag frågar ibland människor som inte säger sig tro på Gud men har något lidande eller bekymmer: Får jag be för dig? Hittills har ingen sagt blankt nej. Vårt mänskliga behov av bön är ett slags gudsbevis. Ibland talar man till och med om förbönens allmakt. Det kan naturligtvis missförstås. Men om vi ser på Jesus som vår överstepräst som ständigt ber för oss och för världens frälsning, får vi hopp i vår svaghet och nöd. ”Låt oss därför frimodigt träda fram till nådens tron för att få förbarmande och nåd i den stund då vi behöver hjälp” (Heb 4:16).

Vi får alltid Guds nåd, även om den ibland kommer till oss på ett ovanligt och svårförståeligt sätt. Därför är det så viktigt att vi liksom den efterhängsna och tålmodiga änkan fortsätter att böna och be, att ropa på Guds förbarmande och hjälp för vår arma värld. Parallellt med detta får vi sedan göra allt det vi kan och har möjlighet för att lindra nöden, trösta de sörjande och rädda de drunknande. Det andliga och sociala löper parallellt med vartannat som vi ser i Jesu hela liv. I helgonens liv ser vi detta gång på gång. Sedan är förstas den avgörande frågan; hur förhåller det sig i vårt eget liv?

Det är då vi måste rikta blicken mot Jungfru Maria och be om hennes moderliga förbön. När man talar om förbönens allmakt är det ofta henne man måste tänka på. Som den Obefläckade var hon fri från all synd och själviskhet. Därför kunde hon ta emot varje impuls och inspiration från den helige Ande och bli helt mottaglig för Guds vilja i sin bön, i sin förbön. Därför kan hon också hjälpa oss att försöka öppna oss allt mer för vad Gud vill göra med oss. Steg för steg kan vi växa in i börens ständiga förening med Herren, som då kan använda oss som sitt redskap för att lindra nöd och lidande och sprida hans kärlek.

